

мовъ по това време, както и по-рано на калугеръ Никифора — не може точно да се знае. На всеки случай, последниятъ не ще да сж били по-малко отъ 50—60.

Пенчо Димовъ е напустналъ учителското поприще къмъ 1825 год., когато станалъ свещеникъ. За него се знае днесъ само едно: че е подвързалъ почти всички църковни книги, които тогава сж се намирали на лице.

Следъ напушането на училището отъ попъ Пенча, мѣстото му било заето отъ Николчо попъ Недевъ, сжщо родомъ отъ гр. Севлиево, който учителствувалъ само 2—3 години — отъ 1824—1826 г. Даскалъ Николчо, който се е славялъ между съгражданитъ си съ своя сладъкъ и мелодиченъ гласъ, е билъ и редовенъ църковенъ пѣвецъ. Той е първия учителъ, който е билъ ангажиранъ за такъвъ отъ първитъ училищни настоятели и църковни епитропи. (институтътъ на училищнитъ настоятели за пръвъ пжтъ се появява презъ време на Даскалъ Николчо).

Заплащано му е било, обаче, отъ ученицитъ. Отначало той получавалъ по единъ грошъ отъ ученакъ за година, т. е. по 20 ст., а по сетне и по 30.

При учителствуването на Даскалъ Николчо Попъ Недевъ учебната година не е била опредѣлена — нѣмала е нито начало, нито край: ученицитъ сж можели въ всѣко време да постъпватъ въ училището, както и да го напушатъ. Не е имало сжщо и никаква учебна ваканция въ днешния смисълъ на думата. Учението, обаче, е било преустановявано въ празнични дни. Извънъ туй, ученицитъ сж били разпущани по домоветъ си по десетина дена и въ време на мисироберъ и гроздоберъ.

Друга характерна черта за времето на Даскалъ Николчо, както и на неговитъ предшественици, е била тая: че тогава децата сж постъпвали въ училище малко по възрастни отъ колкото днесъ — обикновено по на 9—10 години, и че учебнитъ занятия следвали непрекъснато — безъ междучастия, като, при случай на нужда, на ученицитъ е било позволявано да излизатъ навънъ. Последнитъ сжщо не сж си ходѣли за обѣдъ, а сж прекарвали цѣлия день въ училище, вследствие на което сж били принудени да носятъ съ себе си храна.

Даскалъ Николчо попъ Недевъ, следъ като напустналъ учителството въ Севлиево, отишелъ въ Сопотъ, гдето учителствувалъ 2—3 години. Тукъ той усвоилъ басмаджилъка, т. е. типосването на мумии (женски кърпи за глава) и пренесалъ последния занаятъ въ родния си градъ.

Следъ Николчо Попъ Недевъ въ Севлиево става учителъ Никола Ивановъ Гайдаржиоолу или, както последния самъ се е наричалъ и пишелъ, Даскалъ Никола Синъ Ивановичъ, който непрекъснато учителствувалъ цѣли 40